

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Μετά τινος ἡμέρας δημοσιεύεται τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως τῆς βουλῆς καὶ ὁ λαὸς καλεῖται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων ἀντιπροσώπων αὐτοῦ. Τὸ παρὸν ὑπουργεῖον, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, δὲν θέλει δεχθῆ οὐδὲ συνδράμει ἄνδρας θηρεύοντας ὑπουργικὴν ὑποψηφιότητα. Ἐπι δὲ θὰ ἀφήσῃ, καθὰ ὑπεσχέθη, τὰς ἐκλογὰς καθ' ὅλα ἐλευθέρας. Ἡ μικρὰ Ἑλλάς ἐκ ταύτης τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐκλογῶν πολλὰ ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ καλὰ καὶ λυσ.τελῆ, ἀλλὰ δυστυχῶς ὡς βαίνουσι τὰ πράγματα φαίνεται ὅτι ἐκ νέου ἀρχεται ἡ πάλῃ τῶν κομμάτων καὶ ἡ πολιτικὴ ἀταξία. Ἐκαστος τῶν κομματάρχων, οὐδὲ μίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν, ὅτι κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς παντὶ σθένει θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπαύξῃσιν τῆς μερίδος αὐτοῦ διὰ πολλῶν φίλων αὐτοῦ βουλευτῶν, διότι ἐκ τῆς πληθύσεως τοῦ κόμματός του ἐλπίζει τὴν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἀνάβασίν του. Ἐκ τῶν νέων ἐκλογῶν πρὸς τούτοις θὰ προκύψῃ καὶ ἄλλο νέον δεινόν. Τὸ λεγόμενον πέμ-

πτον κόμμα, ὅπερ νῦν τοὺς οἶακας τοῦ κυβερνητικοῦ πηδαλίου κρατεῖ θέλει αὐξήσῃ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ ἀπὸ 25 εἰς πενήκοντα καὶ πλέον ἴσως, ἢ δ' αὖξῃσις αὕτη βεβαίως ζημιοῖ καὶ τὰ μάλιστα ἐξασθενεῖ τοὺς μέχρι τοῦδε τέσσαρας ἄλλους κομματάρχας. Οὕτως οὐδεὶς τῶν πολιτικῶν ἐν τῇ νέᾳ βουλῇ θὰ κέκτηται πλειοψηφίαν, καὶ ἐπομένως οὐδεὶς συνταγματικῶς δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν κυβέρνησιν ἅμα ὡς παραιτουμένης τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως, οὐδεμίαν δὲ ἔχομεν στερεὰν βᾶσιν, ἐφ' ἧς ἐρειδόμενοι νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐρχομένου ἐπὶ τὸ κυβερνᾶν ἑνὸς τῶν τεσσάρων πολιτικῶν οἱ ἄλλοι θὰ στέρεξωσι καὶ ὑποστηρίξωσι αὐτόν, καὶ ἂν τοῦτο συμβῇ, θὰ διαρκέσῃ μόνον ἐπὶ βραχὺ καὶ εἴτα μικρᾶς ἀφορμῆς δοθείσης θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ κοινοβουλευτικὴ κωμωδία.

Τὸ νέον ὑπουργεῖον, τοῦλάχιστον μέχρι τοῦδε, δὲν ἔδωκεν εἰς οὐδένα τῶν μεγάλων κομματάρχων ἀφορμὴν παραπόνου, τούναντίον μάλιστα ἢ ὑπ' αὐτοῦ χαραχθεῖσα πολιτικὴ ὁδὸς τυγχάνει οὐ μόνον λίαν θεωρητικὴ ἀλλὰ καὶ μικρᾶς ὑπουλοῦτος δὲν

ὑστεροῖ. Ἀμοιροῦν φίλων, τὸ ἐνεστὼς ὑπουργεῖον, πρὸς οὓς ὑποχρεώσεις νὰ ἔχῃ νὰ ἐκπληρώσῃ, πληροὶ τὰς δημοσίας θέσεις δι' ἀνδρῶν ἀνηκόντων εἰς ἀπάσας τὰς πολιτικὰς διαχρώσεις. Τοῦτο, ἅμα συγκαταλείψῃ τῆς νέας βουλῆς ἔσεται ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου διὰ τοὺς πολιτευομένους, διότι, οἷοςδήποτε ἐξ αὐτῶν καὶ ἂν ἔλθῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν θὰ ἀποκαθάρσῃ τὰς δημοσίας θέσεις ἐκ παντὸς ὀθνεῖου στοιχείου, ἵνα τοὺς ἰδίους αὐτοῦ φίλους ἱκανοποιήσῃ, καὶ ἄλλοι πολιτικοί, οἵτινες ὀπωσδήποτε ἔχουσι νῦν ἐν τοῖς πράγμασι πολλοὺς τῶν φίλων αὐτῶν, ἐκόντες ἄκοντες θὰ εὐρεθῶσιν εἰς δυσάρεστον θέσιν, τὴν πτώσιν τοῦ ἄρτι ἀνεληθόντος νὰ ἐπιδιώξωσιν.

Πρὸς ἀποσῶσθῃν τῶν νέων τούτων πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν μία μόνον καθορᾶται καὶ ὑπὸ πολλῶν προεικάζεται διέξοδος. Λέγεται, δηλαδὴ, ὅτι τὸ νῦν ὑπουργεῖον, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Βουλῆς, παραιτούμενον θὰ ἐπιδείξῃ ὡς διάδοχον τὸν κ. Κουμουνδοῦρον πρὸς ὃν θὰ παρέξῃ τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ, λαμβανόντων μέρος εἰς τὸ νέον ὑπουργεῖον δύο ἢ τριῶν τῶν νῦν ὑ-

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς τὸν θάνατον τῆς πρώην βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος Ἀμαλίας.

Εἰς τὴν θανοῦσαν χύσατε ἐν δάκρῳ Ἀμαλίαν,
 Κλαύσατε τὴν ἐξόριστον, τοῦ Ὄθωνος τὴν χήραν.
 Τονίσατε καὶ δι' αὐτὴν θανάτου ἐλεγεῖαν,
 Ἄφοῦ τὴν ἐνεδύσατε βασιλικὴν πορφύραν.
 ὦ! χύσατε καὶ δι' αὐτὴν ἐν δάκρῳ καὶ μόνον...
 Κι' αὕτη ὑπῆρξε βασιλὶς εἰς παρελθόντα χρόνον.

Κι' οἱ βασιλεῖς, κ' οἱ βασιλεῖς τὰ δάκρυα ζητοῦσι...
 Δὲν εἶναι λίθοι... κλείουσι τὰ στήθη των καρδίαν,
 Κ' αὐτοὶ ἔχουσι δάκρυα, κ' αὐτοὶ, κ' αὐτοὶ θρηνοῦσι,
 Καὶ δοκιμάζουσι συχνὰ τὸν πόνον, τὴν πικρίαν.
 Ἐὰν ἐν δάκρῳ ζητῇ τὸ ὄρφανόν παιδίον,
 Ζητεῖ πολὺ πλειότερα τὸ πίπτον μεγαλεῖον.

Ἐνθυμηθῆτε τὴν καλὴν βασίλισσαν ἐκείνην...
 Μὲ ποῖαν χάριν ὕψωνε τ' ὠραῖον μέτωπόν της,
 Καὶ ἀπὸ πόσῃ ἤστραπτε τὸ βλέμμα της γαλήνην,
 Ὅταν τὰ πλήθη ἔβλεπε φαιδρὰ ἐνώπιόν της.
 Τὸν πένητα ἀγωνιστὴν μὲ πόνον ἐθεώρει,
 Κ' εἰς τὴν πτωχὴν καλύβην του τὸν γέλωτα ἐδώρει.

Εἶχεν ὠραῖος ἥλιος λαμπρῶς ἐπανατεῖλει,
 Καὶ ἐχαιρέτα τοῦ σταυροῦ τὴν τροπαιοῦχον νίκην.
 Εἶχ' ἀποκάμει νὰ βροντᾷ τὸ μαῦρο καρποφύλλι,
 Καὶ κουρασμένον τὸ σπαθὶ ἐκλείετο εἰς θήκην.
 Καὶ ἐξεληθούσα ἡ Ἑλλάς ἀπὸ γενναίαν πάλῃν,
 Ἐπανηγύριζε φαιδρὰ πανήγυριν μεγάλην.

Ἀκόμη αἶμα ἔσταζον οἱ λόγγοι καὶ οἱ βράχοι,
 Καὶ κόκκαλα ἐφαίνοντο ἀκόμη ἐσπαρμένα
 Ἀκόμη ἔζων οἱ κλεινοὶ ἐκεῖνοι Τουργομάχοι,
 Οἱ κλέφτιδες τῶν λημεριῶν καὶ τοῦ εἰκοσιένα.
 Καπνοὺς ἀκόμ' ἀνέδιδε τὸ τουρκοφάγον Σοῦλι,
 Καὶ φλόγας διεσχόρπιζε τὸ βλέμμα τοῦ Μιαούλη.

ΚΑΘΡΕΪΤΗΣ

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἀριστοφάνους

Καταχωρίσατε, παρακαλῶ, εἰς τὸ φύλλον τῆς ἀξιολύμου Ἐφημερίδος σας τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐνεστῶσης ἐβδομάδος εἰσήλθον καὶ ἐγὼ κατὰ πρώτην ἤδη φοράν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Βύρωνος». Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς περὶ τίνος θέματος, ἀλλὰ νομίζω περὶ τῆς τῶν Παίδων ἀγωγῆς ὁ ἀρτίως ἐκλεχθεὶς τακτικὸν τοῦ Συλλόγου μέλος κ. Σωκράτης Παππάζογλου. Ἐζήτησα νὰ λάβω πληροφορίας περὶ αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔχω τὸ κακὸν ἰδίωμα νὰ θέλω νὰ μανθάνω περὶ ὄλων· πολλοὶ δὲ μοὶ εἶπον, ὅτι εἶναι καλὸ παιδί τὸ καυμένον, ἀλλὰ ἔχει ἐν καὶ μόνον πολὺ κακὸν ἐλάττωμα, νὰ θέλῃ νὰ γράφῃ μυθιστορήματα καὶ πρὸ πάντων στίχους, καὶ μάλιστα κατ' αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ Ἑρμῆ ἐξέδωσε τὴν Ὁραϊάν Κόρην· εἰς ὅμως, τρέφων φαίνεται ἄσπονδον μῖσος κατὰ τοῦ κ. Παππάζογλου, μοὶ εἶπεν ὅτι ἐξελέχθη μέλος ἐναντίον τοῦ Κανονισμοῦ, ἐπειδὴ εἶναι ἀκόμη μαθητὴς τῆς πετάρτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου, καὶ ὁ κανονισμὸς ἀναφέρει ῥητῶς, ὅτι μόνον φοιτηταὶ γείνονται δεκτοὶ εἰς τὸν Σύλλογον. Τέλος ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ κ. Παππάζογλου, καὶ εἶπε τί δὲν εἶπε; ἐφίμωσε τὰ στόματα τῶν ἐχθρῶν του, καὶ πάντες τὸν ἐτίμησαν μὲ πέντε χειροκροτήματα, τῷ συνεχάρησαν καὶ ἀπῆλθον.

ὁ φίλος σας

Ἄββακούμ Ἀββακούμης.

Ἐμπρός, ἄλογα βαρβάτα,
Στοῦ Σταδίου τὴν παράτα·
Ἐμπρός, ἄλογα μεγάλα,
Νὰ περάσετε τὰ ἄλλα.
Ἐμπρός, Γρίβα, Βούλγαρή μου,
Νικολόπουλε ντουρί μου,
Καὶ ἐσὺ Βαλαωρίτη,
Ποῦ πετᾶς σὰν τὸν Σπουργίτη.
Τί δαγκάνετε, ζαγάρια,
Τὰ γερά σας χαλινάρια;
Δὲν μοῦ φεύγετε, σκασμένα...
Ἦσαστε καλὰ δεμένα.
Ἄν πολλοὶ σᾶς φοβηθῆκαν,
Καὶ τὴ μούρη σας σχιχατήκαν,
Μὰ ἐγὼ δὲν σᾶς τρομάζω·
Οὔτε κἂν σᾶς λογαριάζω.
Τόσο χρόν' ἀπολυμένα
Τρέχατε λευθερωμένα,
Καὶ δὲν βρέθη ἓνα χέρι
Εἰς τὸ σταῦλο νὰ σᾶς φέρῃ.

Ἐγὼ βρέθηκα ἐμπρός σας
Κ' ἄδραξα τὸ χαλινὸ σας,
Καὶ μονάχα δυὼ μου λόγοι
Σᾶς ἐβάλανε στ' ἀγῶγι.
Μόνος μου μὲ τὸν Λομβάρδο,
Τὸν καλὸ μου τοῦτο φίλο,
Θὰ σᾶς φέρουμ' ἓνα ἓνα
Νὰ σᾶς ζέψουμε στὸ μῦλο.
Καὶ οἱ δύω μας μονάχοι
Θὰ σᾶς στρώσουμε τὴν βράχη.
Τὸ δικό μας καμετσίκι
Θὰ σᾶς βάλῃ στὸ χαλίκι.
Ἐμπρός, γρήγορα τραβάτε,
Εἰς τὸ Στάδιο νὰ πάτε.
Μὴ μὲ κάμτε νὰ φουρκίσω
Κ' εἰς τὸ σβέροκο σας καθίσω,
Βάρδα ἔμπρός... ντὲ, ντὲ φωνάζω.
Μὴ μὲ κάνετε καὶ σκάζω,
Γιατ' ἂν τύχη καὶ θυμώσω
Σὰν σταφύλια θὰ σᾶς λυώσω.

αὐτός; Ἐπανελθόμεν εἰς τὰ βήματά μας, καὶ ἄς τρέξωμεν νὰ τὸν προφθάσωμεν, καὶ τότε ἀπὸ τὸ ἴδιόν του στόμα θέλομεν μάθει ποῖον ἐκ τῶν τεσσάρων εἶχε τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ τιμῆσῃ.»

Ἡ συμβουλή αὕτη ἐφάνη ὀπωσοῦν φρόνιμος, καὶ τὴν ὑπεδέχθησαν πάντες μετὰ προθυμίας. Ἦρξαν λοιπὸν νὰ τρέχωσιν ἀπνευστὶ κατόπιν τοῦ στρατιώτου, καὶ μόλις ἠδυνήθησαν νὰ τὸν προφθάσωσι μίαν λεύγαν μακρὰν τοῦ τόπου ὅπου τοὺς εἶχε χαιρετίσει. Πλησιάσαντες εἰς αὐτὸν τῷ ἐξέθεσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς διεγερθείσης μεταξύ των συζητήσεως, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ δώσῃ πέρας εἰς αὐτὴν, φανερόντων εἰς ποῖον ἐκ τῶν τεσσάρων ἀπηύθυνε τὸν χαιρετισμὸν του.

Ὁ στρατιώτης ἐνόησεν εὐθὺς μὲ ποίους εἶχε νὰ κάμῃ· θέλων δὲ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἐλαφρόνοιαν τῶν Βραχμάνων, τοῖς ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα: «Ἄκεῖνον ἐξ ὑμῶν ἐχαιρέτισα, Κύριοι, ὅστις εἶνε ὁ τρελλότερος τῶν ἄλλων.»

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔστρεψεν εἰς αὐτοὺς τὰ νῶτα καὶ ἐπανελάβε τὴν ὁδοιπορίαν του.

Οἱ Βραχμᾶνες ἐξηκολούθησαν ἐπίσης τὴν ἰδικὴν των, σιωπῶντες ἐφ' ἱκανὸν χρόνον διάστημα· ἀλλὰ τόσο κατακαρδα ἐπῆραν τὸν χαιρετισμὸν τοῦ στρατιώτου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου τὸ πρὸς τὴν ἔξοχον ταύτην τιμὴν ἐνδιαφέρον ὑπεστηρίχθη ὑπὸ πάντων, καὶ ἕκαστος τὴν φοράν ταύτην εἶχε ζωηρὰς ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς γνώμης τοῦ στρατιώτου. Δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς μεταξύ τῶν τεσσάρων ἐκείνων συνοδοιπόρων, ὅστις νὰ μὴν ἐνησμενίζετο ὅτι ἦτο ἀσυγκρίτως τρελλότερος τῶν ἄλλων. Μετὰ τοσαύτης δὲ ὀρμῆς καὶ ζωηρότητος ὑπεστήριζον τὰ δικαιώματά των ἐπὶ τῆς νεοφανοῦς ὑπεροχῆς ταύτης, ὥστε ἐφαίνετο ἀναπόφευτος σφοδρὰ μάχη γρονθοκοπημάτων. Ἄλλ' ὁ ἐπινοήσας τὴν πρώτην γνώμην προέτεινεν εὐτυχῶς καὶ δευτέραν, ἣτις κα-

θησύχασεν ὀλίγον τὴν παραφορὰν τῶν συνοδοιπόρων του.

Διςχυρίζομαι, εἶπεν, ὅτι εἶμαι ὁ τρελλότερος τῶν τεσσάρων, ἕκαστος δὲ ἐξ ὑμῶν πάλιν ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε τρελλότερος ἐμοῦ. Πλὴν, σᾶς ἐρωτῶ· μὲ τὰς μέχρις οὐρανοῦ φωνάς μας καὶ τὰ ἕως θανάτου γρονθοκοπήματά μας εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ ἀποφασισθῇ ποῖος ἐκ τῶν τεσσάρων ἡμῶν εἶνε ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἢ τρέλλα ὑπερτερῆ τὴν τῶν ἄλλων; Πιστεύσατέ με ὅτ' ὅλα τὰ τοιαῦτα μέσα εἰσὶ μάταια· ἄς παύσωμεν λοιπὸν τὰς ἐριδας, καὶ ἄς ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τὸ παρακείμενον χωρίον τὸ ὅποσον φαίνεται ἐντεῦθεν, καὶ ἐκεῖ ἐλθόντες εἰς τὸ δικαστήριον, δυνάμεθα νὰ ἀναθῶμεν εἰς τοὺς κριτὰς ὅπως ἐξομαλύνωσι τὴν διαφορὰν μας.

(ἀκολουθεῖ)